

KARDINAL GEORGE PELL

Potrditev nauka je neizogibna

Kaj je danes bistveno?

V prihodnjih mesecih je potrebna vljudna, strokovna in temeljita razprava, da bi obranili krščansko in katoliško izročilo monogamnega in nerazvezljivega zakona. Pri tem je pomembno, da se posvetimo osrednjim prvinam izzivov, pred katerimi sta zakon in družina. Ne smemo pustiti, da nas od tega odvrne škodljivo in nekoristno iskanje kratkoročnih tolažb.

Zdravje neke organizacije je mogoče meriti ob tem, koliko časa in moči je namenjeno za razpravo o različnih vprašanjih. Zdrave družbe ne uporabljajo večine svoje moči za postranske reči. Število ločenih in ponovno poročenih katoličanov, ki mislijo, da naj bi jim bilo dovoljeno prejetje obhajila, je na žalost v resnici zelo majhno. Pritiskanje, da bi se to spremenilo, je večinoma navzoče v nekaterih evropskih delnih Cerkvah, kjer je udeležba pri bogoslužju nizka in se rastoče število ločenih odloči, da se ne bodo ponovno poročili. Večina v katoliškem izročilu gleda na to vprašanje kot na simbol: kot zmago v boju med tem, kar je še ostalo od krščanstva v Evropi, in agresivnim novim poganstvom. Vsak nasprotnik krščanstva hoče, da Cerkev kapitulira ob tem vprašanju.

Kardinal George Pell, nadškof v Melbournu in Sydneyju. Papež Frančišek mu je zaupal vodstvo gospodarskega tajništva v Vatikanu. Ob izredni škofovski sinodi o zakonu in družini v okviru evangelizacije se je oglasil z osvežujočo jasnostjo. – Kardinalovo besedilo je njegov uvod v knjigo: Juan José Pérez-Soba in Stephan Kampowski, Das wahre Evangelium der Familie. Die Unauflöslichkeit der Ehe: Gerechtigkeit und Barmherzigkeit. Mit einem Vorwort von George Kardinal Pell, Media Maria Verlag Illertissen 2014. – Anton Štrukelj je z dovoljenjem prevedel ponatisnjeni kardinalov uvod »Bekräftigung der Lehre ist unausweichlich« v: Kirche heute. Aufbruch der Kirche in eine neue Zeit, Nr. 11/November 2014, 4-5.

Kako more Cerkev pomagati?

V razpravi se obe strani sklicujeta na krščanska merila in vsak je pretresen ob velikem trpljenju, ki ga razpad zakona povzroči pri zakoncih in otrocih. Kakšno pomoč more katoliška Cerkev dati?

Nekateri vidijo glavno nalogo Cerkve v tem, da ponudi rešilne čolne za tiste, ki so z ločitvijo doživeli brodolom. Rešilni čolni naj bi bili tu za vse, zlasti za tiste, ki so na tragičen način nedolžni udeleženci. A v katero smer naj gredo rešilni čolni? V smer skalovja ali močvirja ali v varno пристanišče, ki ga je mogoče doseči le s težavami? Drugi vidijo še pomembnejšo nalogo Cerkve v tem, da ponudi vodstvo in dobre pomorske karte, da bi zmanjšali število tistih, ki utrpijo brodolom. Obe nalogi sta nujni, a kako ju najbolje izpolnimo?

Vloga usmiljenja

Krščansko pojmovanje usmiljenja je osrednja točka, kadar govorimo o zakonu in spolnosti, odpuščanju in svetem obhajilu. Zato je treba jasno in prepričljivo razložiti bistvene povezave med usmiljenjem in zvestobo, resnico in milostjo v nauku evangelija.

Usmiljenje se razlikuje od večine oblik strpnosti, ki je eden najbolj hvalevrednih vidikov naših pluralnih družb. Nekatere oblike strpnosti opredeljujejo greh kot neobstoječ. Toda svoboda odraslih in neizogibne razlike ne smejo biti utemeljene na brezkompromisnem relativizmu.

Neločljivost zakona je ena pomembnih resnic Božjega razodejta. Ni naključje, da sta monogamija in monoteizem v judovsko-krščanskem izročilu združena. Zakonska zveza za vse življenje ni kar breme, ampak je zaklad, je ustanova, ki podarja življenje. Če družbe spoznajo to lepoto in dobrino, potem jo praviloma varujejo z učinkovitimi disciplinskimi ukrepi. Razumejo, da nauk in pastoralno ravnanje ne moreta biti v medsebojnem protislovju in da ni mogoče zagotavljati nerazvezljivosti zakona in hkrati dovoljevati

prejem obhajila »ponovno poročenim«. Nedvomno je za verujoče žrtev priznavati, da se ne morejo v polnosti udeleževati evharistije. To je nepopolna, a stvarna oblika žrtvujoče se ljubezni.

Kristusov nauk je naš vogelni kamen

Kršćanstvo in zlasti katolištvo predstavlja edinstveno zgodovinsko resničnost, v kateri se ohranja apostolsko izročilo vere in nravi, molitve in bogoslužja. Kristusov nauk je naš vogelni kamen.

Zanimivo je, da trd Jezusov nauk »Kar je Bog združil, tega na človek ne loči« (Mt 19,6) pride kmalu za tem, ko je nasproti Petru odločno poudaril nujnost odpuščanja (prim. Mt 18,21-35).

Res je, da Jezus ni obsodil prešuštnice, ki ji je grozila smrt s kamnanjem. A tudi ni rekel, naj še naprej nespremenjeno nadaljuje. Rekel ji je, naj ne greši več (prim. Jn 8,1-11).

Nepremagljiva ovira za zagovornike nauka in pastorage, da je treba glede prejetanja obhajila uvesti nova pravila, je domala popolna soglasnost 2000 let katoliške zgodovine v tej točki. Drži sicer, da imajo pravoslavni že dolgo obstoječe, a drugačno izročilo, ki so jim ga prvotno vsilili njihovi bizantinski cesarji. A to nikoli ni bilo katoliško ravnanje.

Olajšanje discipline pokore se ne dotika nauka

Mogli bi navesti, da je bila disciplina pokore v prvih stoletjih, pred nicejskim koncilom, neizprosna, ko so razpravljali o tem, da se tisti, ki so krivi umora, prešustva ali odpada od vere, morejo samo enkrat ali pa sploh nikoli spraviti s svojimi krajevnimi skupnostmi v Cerkvi. Vedno so priznavali, da Bog more odpuščati, tudi če je bila omejena možnost Cerkve, da grešnike spet včleni v Cerkev.

Takšna strogost je bila pravilo v času, ko se je Cerkev kljub preganjanju številčno večala. Tega ni mogoče zanikati. Prav tako ni mogoče zanikati nauka tridentinskega koncila ali svetega Janeza

Pavla II. ali papeža Benedikta XVI. Ali so bile odločbe neposredno po ločitvi angleškega kralja Henrika VIII. popolnoma odveč?

Vera in odločitev za otroke

V pomoč so globoke analize kulturnih vzrokov za razpad družin v današnji vsesplošni spolni kulturi. Pravilna je trditev, da je poštena diagnoza pri takšni epidemiji pomembnejša kakor kdajkoli.

Pravijo, da je ločitev najpomembnejša družbena revolucija sodobnosti. Brez dvoma kriza zakona odseva krizo vere in verskega življenja. A kaj je bilo prej: kokoš ali jajce?

Poleg starodavne slutnje, da oslABLJena vera pomeni manj otrok, imam za zelo verjetno, da ima odločitev, da imajo malo otrok ali pa sploh nobenega, pogosto za posledico znatno oslabitev vere. Vplivi so obojestranski.

Izogibanje razočaranj

Dandanes smo v dokaj novem položaju – brez primerjave od drugega vatikanskega koncila dalje. Danes celo duhovniki na široko in javno razpravljajo o moralnih alternativah. To povzroča korist, kolikor vedno večje število prej nezainteresiranih začne razpravljati o krščanskih tezah. Vsekakor pa to vodi tudi do poškodb in ran.

Kdor je zvest izročilu, naj bo pohvaljen, če svojo stvar mirno in ljubeče predstavi. Mi imamo še vedno najboljše melodije.

Postati moramo tudi dejavni, da bi se izognili ponovitvi tega, kar je sledilo okrožnici *Humanae vitae* leta 1968. Moramo se izražati jasno in razločno, kajti čim prej ranjeni, mlačni in oddaljeni opazijo, da so bistvene spremembe v nauku in pastoralni nemogoče, v toliko večjem obsegu bomo prehiteli in razpršili sovražno razočaranje, ki bo neizogibno sledilo potrditvi nauka.